

Schönauban, megh. 1888 okt. 8-án, Budapesten. Pesten nevelkedett, atyja képezte ki; 1836-ban a német színházban kardalos lett, de már egy év múlva próbául fellépett Rossini: „Tancred”-jének és „Otello”-jának, Auber: „Menyasszony”-ának, Hérolde: „Zampá”-jának főszerepében, olyan sikerrel, hogy magán-énekesül szerződttették. 1839-ben Bécsbe ment, majd Hamburgba; egy tiszteletére rendezett vízi ünnepély alkalmával úgy meghült, hogy hangja fényes magasságát (mellyel a „Zsidónő” Eleazárját, a „Hugonották” Raoulját stb. kreálta) elvesztette s mint bariton működött a pesti német színházban, leégéseig, 1847-ig. Ezóta Temesvár, Szeged, Olmütz, Troppau, Krakó színpadain énekelt; innen szerződttette Festetich Leó gr. igazgató a Nemzeti Színház operájához, énekmesternek. Mint ilyen, 1888 újévig működött, kitűnő eredménnyel; tanítványai voltak, többek közt az európai hírnév lett Voggenhuber Vilma és Ernst Henrik, Rabatinszky Mária, Saxlehner Emma, Human Alexa és Eliz (Szigeti Imréné), Ódry Lehel, Hajós Zsigmond, stb. — S. P. a Nemzeti Színház vendége volt, mint tenor: Nemorino (Donizetti: „Bájlát”-ában), 1841 febr. 12., mint bariton: Iuna gr. (Verdi: „Troubadour”-jában) 1855 márc. 10. — 1888 jan. 3-án szélhűdés érte, 73 é. korában. — Gyermekai: 1. Ágost, tenor-énekes, utóbb rendező, sz. Nagyszebenben, 1853 jan. 3-án, megh. 1918 jul. 12-én, Bécsben. Pesten isklázott; 16 é. korában Laibachban, majd Brünmben kardalos; 1870 óta Grác, a bécsi Carl-színház, Botzen, Pozsony, Olmütz voltak állomásai. Mint Nemzeti Színházunk tagja 1872 máj. 16-án mutatkozott be a „Borgia Lucreziá”-ban; Gennaro-járól a Pesti Napló így írt: „Megnyerő, rokonszenves alak, kitűnő iskolája van és oly tehetség, mely csakhamar elsajátítja a színpadi routint.” — (1875 tavaszán amerikai párbajban öngyilkosságot kísérelt meg, de megmentették.) 1875 jun. 26. és 29. mint mantuai herceg („Rigoletto”-ban) és Faust lépett fel nálunk, ősszel Grácba szerződött. Sokáig volt a prágai opera ünnepelt Assadja; onnan jött vendégül a Nemzeti Színházhoz, 1881 máj. 5-én

Arnoldot („Tell Vilmos”) énekelni, 1882-ben szerződttették is, 18.000 frt évi fizetéssel. 1884-ben a bécsi An der Wien operettszínházhoz szerződött, de innen még u. a. évben a bécsi Hofoper elhódította (okt. 20. Erik, „Bolygó hollandi”). Itt már 1885-ben rendező is lett, 1904-ben főrendező. 1900-ban a Szent István-rend lovagkeresztjét nyerte el, 1906 aug. havában a spanyol király az Izabella-rend I. osztályu keresztjével tüntette ki, majd I. Ferenc József 1918 márc. havában a III. oszt. vaskoronarendet adományozta az érdemes művésznek. Egy operettjét: Das Marktind (Max Blau szöv.) nagy sikerrel adták Bécsben; „A rikkancs” címen (szöv. ford. Ruttkay György, verseit Mérei Adolf) a Magyar Színház mutatta be, 1904 ápr. 23-án. 2. Sándor, tenorista, sz. 1855-ben, Pesten, megh. 1898 jul. 26-án, Bécsben, hol 1885 óta az udv. opera tagja volt. Pályáját a Nemzeti Színháznál kezdte, epizód szerepekben; szép hangyaga volt, de gyógyíthatatlan lámpaláza miatt csakhamar az énekkarba utalták, itt is maradt mindhaláláig. 3. József, fivérük, nem volt művész; egy budapesti gyár cégvezetője volt. De fiából kiütözött a művészi vér: színész lett. (L. az 5. sz. a., Béla.) 4. Gizella, énekesnő, szoprán, sz. 1867 okt. 12-én, Pesten. Atyjának méltó tanítványa. A színészakadémiából szerződttette a M. Kir. Opera, 4 évig (1888 jun.). Mint szubrett kezdte pályáját, de Paminát („Varázsfuvola”, már 1884 jun. 17. a Nemzeti Színházban), Elzát is („Lohengrin”) énekelte, végre Izoldát. Még egészen fiatalon a bécsi Pruckner Karolinánál tökéletesítette tudását. Tőlünk német színpadokhoz fordult; Regensburgban annyira tetszett, hogy Thurn-Taxis hg. Kölnben poenálét fizetett, csak hogy az oda szerződött művésznőt a maga színházánál tarthassa (1892—95). Ez után Zürichben volt akkora sikere, hogy Damrosch Walter amerikai turnéra szerződttette, hol két évig ünnepelték. Visszatérve Aachen, Strassburg, Mainz stb. színházainak volt vendége. A M. Kir. Operában, mint Santuzza („Parasztbecsület”) és Hedda („Bajazók”) lépett fel, 1903 márc. 31-én. Daidalainak mint bátyjánál, Ágostonnál is,